

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

•Danica• izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide •Danica• dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 28. rožnika 1895

List 26.

Častitka Jezusovemu Sercu.

Serce najsvetejše, Serce milo!
Zame kri si sveto Ti prelilo.
Ljubim Te iz serca, Serce sveto.
Molim Te iz duše cele vneto.

Svoje Ti darujem misli, čine,
Vse besede, vsake bolečine.
O Serce Gospoda Ti najslajše,
Čuj me, kaj želim si stvar najrajše?

O, da mogel bi Te jaz ljubiti,
Hvaliti, častiti in slaviti;
Kakor angelji Te tam častijo,
Ki pred tabernakelnom klečijo!

Brani vse pred večno nas pogubo,
Kadar prišla ura sodbe in strahu bo,
Varuj nas v življenju, krepki, vodi,
Ob ločitvi milostljiv nam bodi!

Prosim milosti Te prav bogate
Za roditelje, sestre in brate.
Za prijazne in sovražne svoje,
Za dobrotne in ljubljence Tvoje.

Seroe, grešnih bratov se usmili,
Vseh, ki v stiski hudi so in sili.
Kri, ki Serce si jo vso prelilo,
Dušam v vicah bode naj hladilo.

Naj hladí nas v tem življenju časnem,
Da hvaležni smo v življenju jasnem;
Sliši, kaj serce imeti hoče
Sliši vzklice serčne, prošnje vroče!

V dar, Serce, naj vsako se prinaša,
Vsa naj v Tebi bodo serca naša.
Jezus, v Tvoje se zatekam krilo,
Serce moje Tvoje bo ljubilo!

Zmagoslav.

Apostoljsko pismo Leona XIII angleškemu ljudstvu.

Leon XIII Angležem, ki iščejo kraljestvo Kristusovo v edinosti vere, pozdrav in blagoslov v Gospodu!

(Dalje.)

Z ozirom na to ne dvomimo, da bodo združene ponižne prošnje mnogih k Bogu pospešile čas, ko bode Gospod naznanil narodu angleškemu nadaljne načerte: če „bode potem imela beseda Gospodova prosto pot in bode proslavljena.“ (2. Tesalonih. III. 1.) Naše zaupanje na to je pa še večje, če opazujemo postavodajalne sklepe, kateri, če že ne naravnost, pa vsaj posrednje pospešujejo dosego namena, katerega imamo v mislih, kolikor namreč zboljšajo položaj stanov s pravičnimi, ljubeznjivimi zakoni. S posebnim veseljem smo slišali, kako zvesto se na Angležkem zasleduje rešitev socijalnega vprašanja, katero smo Mi v Svoji encikliki z veliko skerbnoostjo obravnali, — in o vstanovljenju dobredelnih in družih društev z namenom, na postavnem temelju zboljšati položaj delavskega stanu. Slišali smo tudi o močnih naporih, da ljudstvu ohranijo vzgojo, ki je vstanovljena na verski podlagi, ker to je najboljši temelj za vzgojo mladine in varnost javnega in domačega življenja. Slišali smo tudi o veliki pridnosti, s katero mnogi stopajo v primerne družbe proti sramotni pregrehi — pijančevanju, dalje, kako se vstanavljajo med mladimi ljudmi višjih stanov društva za ohranitev čistega življenja in za varovanje ženske časti. Kajti, žali, da se razširjajo o kerščanski čednosti zmernosti pogubni nazori, kakor ti, da mož ni tako strogo v tem oziru navezan, kakor žena.

Misleči možje so globoko užaljeni vsled razširjevanja materijalizma in racijonalizma, in Mi sami smo že večkrat povzdignili glas, da opominjajoči pokažemo na ta zla, ki ne oslabijo samo vere, temveč pokvarijo tudi glavne vire mislij in delovanja. Spoštovanje torej bodi pred možmi, ki brez strahu varujejo postave božje in našega Gospoda Jezusa in njegove zapovedi in nauke, katere nam je dal, da vstanovi kraljestvo svoje, in oznanjujejo nauke polne moči, modrosti in blagoslova. Stevilni dobredelni zavodi za stare ljudi, sirote, neozdravljive bolnike, za take, ki si ne morejo nič pomagati, — azili, kuhinje in jednaka dela ljubezni, katere je dobra mati Cerkev vstanovila, in si ji že v najstarejših časih kot posebno dolžnost privzela, dokazujejo dovolj jasno, kako dober duh Vas vodi. Ne moremo opustiti, da opomnimo strogo nedeljsko posvečevanje in splošno spoštovanje pred sv. pismom. Vsakdo vé, kako velika je moč in pomočni viri angleškega naroda, kateri združeni s prostostjo tudi v najoddaljenejših delih sveta cvetó, — toda, kako velika, kako plemenita so pa tudi vsa ta dela! Naša duša se vzdiguje k prvotnemu viru vse moči in vseh dobrih stvarij, k Bogu nebeškemu, našemu najboljšemu Očetu. Kajti človeško delo ne more niti v zasebnem niti v deržavnem življenju priti do popolnega vspeha brez Boga in brez njegovega božjega blagoslova. „Srečno ljudstvo, čegar gospod je Bog.“ (Ps. 143. 15.) Kerščanska duša bi morala pri vseh podjetjih vedno staviti največje upanje na božjo pomoč, kar se pridobiva z molitvijo; kajti molitev podeli človeškemu naporu čeznaravno moč, in želja, dobro delati, se pokaže, poterjena z nebeško gorečnostjo, v močnih zaslužnih delih. Bog ni človeka z močjo molitve samo povišal v njegovi časti, temveč mu je tudi v svoji neskončni milosti podelil pomoč in brambo ob času potrebe, katera mu je vedno pri roki in ni nikoli brez vspeha, kadar se kdo k nji zateče. „Molitev je naše mogočno orodje, naša zaloga, naše varno pristanišče, naš rešilni kraj.“ (Chrys. Hom. 30. in gen.)

Če pa molitev pobožnega moža toliko velja pri Bogu v posvetnih zadevah; koliko več mora veljati potem molitev, ki ima namen, zadobiti duhovnih milostij, katere je dal Kristus človeštvu po „zakramentu Svojega usmiljenja.“ Kajti On „katerega nam je dal Bog za modrost, pravičnost, posvečenje in odrešenje“ (1. Kor. 1, 30), kakor je učil, se trudil in delal, On nam je dal tudi zveličavno zapoved molitve in nam je v Svoji veliki dobroti dal tudi sam izgled.

Te priproste resnice pozna vsak kristjan, toda žali, marsikdo nanje niti ne misli in jih niti ne ceni, kakor bi moral. Zato tako zelo naglašamo, da bi moralo biti zaupanje na molitev močnejše, in spominjamo na besede in na izgled očetovske ljubezni našega Gospoda Jezusa, na tiste besede, ki so tako visokega pomena in tako zelo priporočivne, besede, ki jasno kažejo, da je v božjem svétu molitev ravnotako znamenje naše nezmožnosti, kakor gotovo upanje po zahtevi potrebne pomoči, namreč: „Zato Vam pravim, prosite, in dalo se Vam bode; iščite, in bodete našli; terkajte, in odperlo se Vam bode. Kajti vsak, kdor prosi, prejme, kdor išče, najde, in kdor terka, se mu odprè.“ (Luk. 11., 9. 10.) Sin Božji nam tudi pravi, da se mora naša molitev, če ima biti božjemu Veličanstvu prijetna, goditi v Njegovem imenu in v zaupanju na njegovo zasluženje. „Resnično, resnično, Vam povém, če bodete prosili Očeta kaj v mojem imenu, vam bo dal. Doslej niste še ničesar prosili v mojem imenu. Prosite, in prejeli bodete, da bo Vaše veselje popolno.“ (Janez 16, 23, 34.) In on poterjuje to z dokazom blažene ljubezni starišev do otrok, On pravi: „Če veste dati Vi, ki ste slabi, svojim otrokom dobrih darov, koliko bolj bode vedel dati tem nebeški Oče dobrega duha, ki ga prosijo.“ (Luk. 11, 13.) In kako bogati so lepi darovi, ki so v dobrem duhu?

(Dalje sledi)

Če se res čudeži ne godijo več?

Skoro pregovor je v ustih marsikterih ljudi, da se čudeži ne godé več. Ali je to res? Čudežev se godi tudi dandanes brez števila in godili se bodo, dokler ostane svét in sv. katoliška Cerkev. Po mnogih krajih, zlasti po nekterih božjih potih, se tudi dan danes godé djanja, ki jih noben pameten človek ne more po natorni poti razlagati. Če pa je kaki dogodek res čudež, to razločuje in sodi sv. Cerkev, ktera v tej zadevi sodi in določuje z največjo previdnostjo. Da so se godili čudeži in se godijo, to je tisučkrat dokazano in tega tudi véda in modroslovje ne tají. Čudovito je n. pr., kar se je dogodilo v Montaigu-u (reci Montegi-u) v Belgiji in silno veliko vzgledovanje budi po svetu. Reč je naslednja.

Iz omenjenega kraja Montaigu-a ima list „L' Union de Charroi“ dopis, ki pripoveduje, da nenavadna dogodba v onem kraju je zbudila po vsi okolici veliko začudovanje. Zgodilo se je pri procesiji v četrtek, ki se obhaja vsako leto ta dan k slavni kapeli Marije D. Monteguške („Notre Dame de Montaigu“). Mlada deklica Katarina Knops, stara 24 lét, iz Heverle-a pri Löwen-u v Belgiji, imela je že od svojega rojstva bolezen na desni nogi, kar ji je delalo prehuđe bolečine. Od svojega osmega leta je hodila ob dveh bergljah. Njeno zdravje je bilo s to

pač pa. ako Bog dá, prihodnje leto tem lepše in bogatejše.

Ob jednom naznanjamo, da ima katol. družba še veliko izvodov prejšnjih letnikov „Drobtinic.“ Veliko dobroto stori res oni, ki jih kupi sam ali pa poskerbi, da se nekoliko razpečajo, ker prav sedaj potrebuje družba nujne podpore. Cena je jako nizka, vsebina vseh letnikov pa še vedno zanimiva. Torej sézite po njih, Slovenci! Naročila naj se pošiljajo predsedniku katol. družbe, Rožne ulice, št. 11 v Ljubljani.

V Ljubljani, dne 12. junija 1895.

Dr. Fr. Lampe,
vrednik „Drobtinic.“

Dr. Ant. Jarc,
prošt in predsednik.

V Radomljah je na Serca Jezusovega praznik, v petek 21. t. m., zjutraj okoli 6ih umerl preblagi g. Janez Zupančič, zlatomašnik in župnik v pokoj, vender pa še delaven, če tudi bolehen že mnogo let, in sicer v Radomljah že 16 lét; poprej je bil župnik v Ihanu. Spisal je več prav lepih in koristnih bukev, zlasti za bolnike; znane so občinstvu: „Dušna pomoč za bolnike“, „Kruh nebeški“, „Duša popolna.“ Bil je silo dobrotljiv. Za našo „dijaško mizo“ je že od davno vsako leto enekratil poslal izdatnih darov, in ravno on in še dva druga preblaga gospoda so zložili glavno svoto, da se je za bosanske sirote kupilo lepo in obširno posestvo pri M. B. Rožnovenški, blizu Prjedora v Bosni, in je bilo prepisano na samostan oo. Trapistov v omenjeni namen. Koliko družega dobrega je storil, je Bogu znano, ter kakor se nam dozdeva, umerl je brez premoženja. Rojen je bil Janez Zupančič 28. grud. 1819 v Šmarji pod Ljubljano, mašnik posvečen 27. mal. serp. 1843. Bil je zelo pobožen že kot dijak, v stanovanji v špitalskih ulicah, pri materi pokojnega župnika g. Fr. Karuna. Bog mu daj večni pokoj!

S Homca, 24. junija 1895. († Zlatomašnik župnik Janez Zupančič v Radomlju.) Mož, čegar telesne ostanke smo danes izročili materi zemlji, za-sluzi, da se mu v „Danici“ postavi mali spomenik. Rajni Janez Ev. Zupančič je bil rojen v Šmarju na Dolenjskem dne 28. decembra 1819, mašnik je bil posvečen bogoslovec 3. leta dne 27. julija 1843. Pervo duhovsko službo je imel v Dragi, kjer je ostal 2 leti; potem je bil 1 leto v Križu pri Teržiču, 1½ leta v Smledniku, ko so zidali cerkev l. 1849. V Dobu je bil ½ leta, na Berdu 3 leta, v Moravčah 9 let. L. 1861 je šel župnikovat v Blagovico, kjer je pastiroval 12 lét, potem pa v Ihanu 5 let. Stopivši l. 1878 v pokoj, bil je v Radomlju od adventa istega leta do svoje smerti dne 21. junija t. l. Še do letošnjega predpusta je opravljal redno božjo službo, hodil obhajati in v šolo.

Blagi pokojnik je bil povsodi priljubljen zaradi svoje ponižnosti, svojega dobrotnega serca, resnične pobožnosti in svete gorečnosti za čast Božjo in izveličanje duš. Razum svojih domačih ljudij in ubožnih župljanov je posebno podpiral še Vincencijevo družbo v Ljubljani, in nedavno je „Dom in Svet“ izkazal zadnji lepi prispevek njegov k popravi Marijanišča. Bil je ud tretjega reda in več bratovščin. Proti samemu sebi je bil ojster, proti drugim mil. Zmeren je bil tako, da ga je kar občudovati. Vina že več lét ni pil nikdar, ampak vodo iz kuhanega sadja. Pri svoji bolehnosti mesa ni vžival, ampak nekoliko

juhe in mlečen močnik. Še lansko leto se je zgodilo, da je imel ob cerkvenem shodu praznično božjo službo ob desetih, a od prejšnjega dne opoldne ni jedel ničesar. V boleznii je bil izgled kerščanske poterpežljivosti. „Kakor je božja volja,“ to je ponavljal večkrat. Odkar se mu je zacelila odperta noga, bilo mu je hujše v persih, in tedaj se je precej dal prevideti, to je bilo že o začetku majnika.

Prav jo je zadel veleč. gosp. častni kanonik in dekan kamniški Jan. Oblak, da je v pogrebnem govoru povdarjal, kako je rajni gospod posnemal v vsem življenju svojega patrona sv. apostola Janeza in sv. Janeza Kerstnika, pa sv. Alojzija, ker se je kot za plačilo ravno ta dan zjutraj ob 1½6 preselil na boljši svet vživat večni mir. Poprej ob 2 je še rekel: „Sedaj se bo pa kmalu dopolnila volja Božja.“ Taisti dan je bil letos tudi praznik presv. Serca Jezusovega. Kaj pa, ko bi sklepali še dalje z ozirom na rajnega gospoda kot pisatelja molitvene knjige: „Kruh nebeški“? On je bil ravno na praznik Jezusovega presv. Serca poklican vekomaj gledat, častit in vživat Njega, ki mu je v sv. premišljevanju posvetil to prelepo knjigo, Njega, čegar češčenje je ravno ta knjiga mnogo pospešila med vernimi Slovenci. Razum te knjige so iz njegovega peresa izšle še druge štiri, namreč: „Pomoč bolnikom“, 2 knjigi, „Knjiga za grešnike“ in „Knjiga za pravične.“ Ostala pa je v rokopisu „Popotnica v večnost.“ Kot nabožni pisatelj je pokojni Zupančič med prvimi v Slovencih Neusušljiv mu bodi spomin! Sveti naj mu večna luč!

V. B.

Iz Metlike. (Lurška Mati Božja, Pervo sv. Obhajilo) Poroča se nam: 9. t. m. se je pri nas blagoslovila nova kapelica Lurške Matere Božje. Vso ginljivo slovesnost so vodili mil. gosp. stoljni prošt Leonard Klofutar. Veršilo se je vse v najlepšem redu. Ljudstvo je očitno pokazalo, kako goreče časti svojo nebeško Kraljico. Pravijo, da Kranjci sploh prav posebno časté Mater Božjo; a ne terdim preveč, če pravim, da so med Kranjci v tem oziru na prvem mestu imenovati Beli Kranjci.

Kip Lurške Matere Božje je izdelal po prav nizki ceni g. Dominik Demec. (St. Ulrich, Gröden, Tirol.) Vsakdo, ki vidi ta kip, mora priznati, da je v resnici krasen umotvor. Imenovanega g. podobarja zato vsem toplo priporočamo.

Na praznik sv. Alojzija je prejelo v naši župniški cerkvi 113 otrok pervo sv. obhajilo. Lepo je bilo videti, s kako gorečnostjo so pristopili k mizi Gospodovi. Kdo bi ne bil ginjen do solz, komu se ne zbuja v sercu veseli spomini, ko vidi nedolžno deco bližati se oltarju Gospodovemu?

Meseca avgusta se nam obeta sv. birma. Že sedem lét je ni bilo pri nas, in zato je letos jako želimo.

Fr. Sch.

V praznik ss. Petra in Pavla.

Apostola velika in častita,
Ki Cerkve širila sta moč in rast,
Nevstrašena branila nje pravice —
O, danes Vama daja vsa čast.

Ljubezen do Gospoda je storila,
Da zvesto Njega sta hodila pot,

Čprav terplj nja in bridkosti polno
Življenje Vama bilo je povsod.

Ko Božji Sin končal je odrešenje,
In se v nebo k Očetu je podal,
Glavarja in vodnika cerkvi svoji
O sveti Peter, Tebe je izbral.

Ti vodil si skerbljivo jo in serčno,
Ki mlada je bila in slaba še;
Kot se pastir za svojo čedo trudi,
Tako si Ti za cerkev storil vse.

In sveti Pavel Ti, dokler nevere
Še Tebe so uklepale vezi,
Kako serdit preganjal si Gospoda,
Spomin Njegov zatreti hotel si!

Njegova milost pa Te razsvetlila,
In drugo Ti odkazala je pot:
Učitelja velikega poklical
Te v svojo cerkev Kristus je Gospod.

Tako oba apostola častita
Storila delo sta za božji vert!
Svetá plačilo slednjič sta prejela,
Oh, bilo grozno je plačilo — smert.

Gospod pa Vama drugo je pripravil,
Poklical Vaju je v nebeški raj.
Tam gori vživata Njegovo slavo,
Ki Vama bo v plačilo vekomaj.

Ozrita se na zemljo našo revno,
Ki polna je bridkosti in nadlog,
Prosita za kerščansko cerkev sveto,
Naj brani jo in čuva večni Bog.

J. P. Belostenski.

Razgled po svetu.

V Loreti je bila zadnjega majnika velikanska procesija kakor sklep majnikove pobožnosti. Štirje škofje iz okolice v škofovskem ornatu so nosili podobno Matere Božje. Vdeležila sta se obhoda kardinala iz Ravene in Ferrare, 20 nadškofov in škofov, 200 višjih in nižjih prelatov in nezmerna množica ljudstva. Romarjev čez 10.000.

Rim. V Vatikanu je 4. rožnika zborovala kongregacija za sv. obrede. Razun liturgiških zadev je bilo na versti 13 preiskav za posvetničenje služabnikov ali služabnic božjih —

Kardinal Gibbons baltimorski biva od začetka mesca rožnika v Rimu, in binkoštno nedeljo je bil sprejet v posebni avdijenci od Njih Svetosti. Kardinal Ledochovski, kot predsednik v Propagandi, je častno pogostoval Gibbonsa in še več družih ameriškanskih škofov, ki se nahajajo v Rimu.

V Asisu bode mesca oktobra shod tretjerednikov, h katerem jih vabi posebna okrožnica frančiškanskega generala.

Iz Rima. (Staroslovenska liturgija.) Sveta Stolica in knez Nikolaj Černogorski sta se leta 1889 zjedi-

nila, kar je bilo jeden najsrečnejših dogodkov za bodočnost katoličanstva v Černogori. Kot nadaljni dokaz svojega bližanja so dovolili Leon XIII črnogorskim katolikom, da smejo rabiti staroslovenske obrede. To je najboljšo sredstvo, pokazati gerškim katolikom v Černi gori, da razlika njih obredov ni nikakoršna ovira za združenje z rimsko-katoliško Cerkvijo. Molitvenik v staroslovenskem jeziku se je tiskal na stroške Propagande v Rimu in na binkoštno nedeljo se je obhajala prva sv. maša v staroslovenskem jeziku — v glavnem mestu Černogorske; — daroval jo je nadškof Antivarski, monsignor Milinović. Ministerski predsednik Njegoš Petrović je bil pri slovesnosti pričujoč kot namestnik kneza Nikolaja.

Rim. Zadnji čas se razširjajo govorice o bližajočem se imenovanju kardinalov in o bližnjem konzistoriju septembra meseca. To pa niso prazne marnje časnikov, ampak izvirajo iz italijanske vnanje vlade. Prav ustreglo bi se tukajšnji vladi, da bi sv. Oče ravno ob času, ko se ima slaviti jubilarna slavnost osvojitve Rima, imel javni konzistorij ali napravil kake druge svečanosti. Potem bi se zopet ustili, da ima papež popolno prostost v izvrševanju visoke svoje službe. Da bi to dosegli, iščejo pri svojih zaupnih zastopnikih katoliških viastij, da bi jih pregovorili, naj bi svoje deržave napeljali na to, da bi silili sveto Stolicu podeliti spraznjene kardinalske klobuke. Skušajo tudi s tem kaj doseči, da pošiljajo v svet razne vznemirjajoče vesti, kakor n. pr., da je papež nevarno zbolel, in dr.; kar pa vse izvira iz jednega in istega studenca. Sv. Oče se prav dobro počutijo, in za sv. mašo, katero so darovali na praznik sv. Rešnjega Telesa, se je zopet oddalo veliko dopustivnih listov med tujce. Ravno tako je čisto gotovo, da so Nj. Svetost za terdno izrekli, da ne bode pred novembrom konzistorija.

(„Kirchenztg.“)

Iz Francoskega. (Judje in še kaj.) Marsikteri morda oprašujejo, kako more vendar biti, da Francozi preganjajo Cerkev in katoličane, ko je velika večina prebivalcev katoličanov! Ne gledé na prvi vzrok, da so namreč katoliki kljubu vsim udarcem vedno brez prave edinosti in zveze, vidimo, da se framasoni bratijo z judi. Pred 20 leti so dosegli judje stanje, ki ni čisto v nobenem razmerji z njih številom (300.000—400.000); po številu bi imeli po pravem razmerji le malo prefektov. V resnici pa je 7 judov prefektov, 20 podprefektov, 10 svetovalcev pri pariški presodnji, 8 vélikih inspektorjev, 9 deržavnih svétnikov. V poljedelskem (!) ministerstvu sedi 11 judov, v poštnem in berzovajnem ravnateljstvu 21, v finančnem ministerstvu 27, v ministerstvu za zunanje zadeve 30 in v ministerstvu za uk in bogočastje (!!) je 35 Hebrejcev. O narobesvét! Pridobili so si torej skoro vse očitne višje službe in dajejo dovolj bridko okušati katoličanom svoje gospostvo.

Ta sestava more pa tudi nekoliko pojasniti tiste neprijetne dogodbe, kakor je „Panamska,“ dogodbe pri južni železnici, in druge.

Gotovo niso daleč tudi danes od cerkvene politike, ker drugač bi morali zatajiti naravo svojih očetov, kateri so Sinú Božjega križali in že v prvih stoletjih kerščanstvu silno prizadeli. Pa bode naj danes kakor koli, naposled bode Križ gotovo zmagal. (Go-

hujavo hudo razdjano. Očitno je hujšala s to pritežnostjo in njen blede obraz je pričal, koliko da terpi. V tem prežalostnem stanu se je odpravila na božjo pot k Mariji Devici Montegu ski, prešinjena in napolnjena z zaupanjem na mogočno priprošnjo Matere Božje. Pravi križev pot je bila ta pot za njo. Popotovanje je njeno bolezen pripravilo do verhunca in potrebno je bilo najbolj skerblijve postrežbe. Heverleške usmiljene sestre in samostan Št. Lujški, pa ondotni č. g. župnik Rucher, ki je sedaj obhajal svoj jubilej, so bili primorani v tej sili nji v pomoč biti, kolikor le mogoče, ter ji terpljenje lajšati.

Po prihodu v Montaigu je bolna šla s procesijo v cerkev. Kakor da bi jo vlekla nevidna roka, gre v tempelj Gospodov spredaj k oltarju, kjer stoji podoba Naše ljube Gospé Montegu-ske. Hipoma se bolnica močno zgane, mraz ji spreleti ves život in šla je dalje, ne zapazivši, da so ji berglje odpadle in zgubile se med množico.

Še le pri oltarju je čutila globoko ginjena, da jo berglje nič več ne podpirajo, in da je noga, katera je bila poprej 20 cm krajša, ravno tako dolga, kakor druga. Bila je ozdravljena! Čisto napolnjena in prešinjena od hvaležnosti, gre bolna pred oltar, se zahvaljuje med solzami, in ko so ji prinesli zopet berglje, jih položi vpricho vseh romarjev na oltar kot očiten dokaz dobrote in milosti nebeške Kraljice. Kdo je zmožen opisati navdušenje množice romarjev in pričujočih? Je li mogoče ponoviti vzklike veselja, ki so se zaslišali iz vsakih pers? Čudovito ozdravljena je šla potem v procesiji nazaj v Heverle, prepeljajoča hvalnice in vsim pripovedujoča veliko milost, katero je prejela po Naši lj. Gospej Montaigu-ski. Katarina Knops je prišla v Heverle, in pozdravljala jo je množica, ki je stermeča in presrečna poterjevala, da je popolno ozdravljena deklica, katero so prej tako dolgo omilovali. (Kdor bi rad zvedel kaj več o božji poti „Notre Dame de Montaigu,“ naj bere knjigo: „Die berühmtesten Wallfahrtsorte,“ spisal Heinz pl. Rudniki, str. 259.)

Potem sledi še naznanilo župnika Reuelensa iz Heverla pri Lovanji (Löwen) na Belgiškem.

Sledí še nekaj resničnih podrobnostij, ki zadevajo čudovito in naglo ozdravljenje ovčice moje župnije, Katarine Knopsove. Stara je zdaj 24 lét. Nekako pred sedmimi leti je silno nevarno zbolela, da ji že skoro ni bilo več pomagati; imela je „mielytis,“ (vnetje herbtnege mozga). To je tako vnetje, katero povzročuje vselej ohromotenje spodnjega života. Poznal sem Katarino, da je bila skoz 5 let neprenehoma bolna na postelji. Dve leti je, odkar se ji je bilo nekoliko zboljšalo, mogla je vstati s postelje in noge na stol položiti. Leva noga je bila skoščenela, kar jo je sililo imeti nogo vedno skerčeno in se opiraje na palico hoditi po perstih. Kot družnica moje kongregacije Marijinih otrok v Št. Lujškem samostanu, je serčno prosila, da nas sme spremljati o romanju v Montaigu; prepričana je bila, da jo bode Marija Devica ozdravila. Njene tovaršice so ji pomagale stopiti iz voza na železnici in iti po kratkem potu od postaje Montagu-ske do cerkve. Ob koncu desete maše se vselej dá blagoslov z Najsvetejšim. Začutila je med blagoslovom, da se ji je celi život po vsih udih močno pretresel, in palica ji je padla iz rok. Glasno je zaklicala, da je vse ljudstvo po cerkvi bilo

po koncu. Pristopil sem k nji in jo prašal: „Si li ozdravljena?“ — „Sem; popolnoma.“ — „Ali moreš stati ako se na obé nogi opreš?“ — „Morem.“ — „Ste-li obe nogi enako dolgi?“ — „Enako.“ — „Tedaj pojdiva k župniku Montaigu-škemu, da se ozdravljenje poterdi.“ Nato smo zapustili cerkev, in Katarina je hodila čisto terdno. Nad 2000 ljudi je šlo za nama. Ko je bilo poterjeno, da je ozdravljena, smo šli zopet v cerkev, in jaz sem molil na glas rožnivenec, in vsi pričujoči so molili za menoj. Potem sem položil palico ozdravljene na oltar, kot „iz obljube.“ in govoril sem nekoliko besedij v flamskem in francoskem jeziku. Navdušenje je bilo nepopisljivo. Opoldne sem to berzjavil v Heverle. Poročilo se je razširilo naglo kakor blisk, in po vsi župniji je šumelo. Ko smo se zvečer vračali, je bila dolga cesta od obmestja pa do cerkve v Heverlu vse černo ljudij. Čudovito ozdravljena je šla poleg mene. Bratovščina je šla za nama in je rožnivenec molila, v tem pa je njih največ jokalo ginjenja in veselja. Gredé iz cerkve je mlada deklica srečala svojo mater, ki je bila ravnokar ozdravela od hude bolezní Kar se je tukaj godilo, tega ni moči popisati. Od tega dneva dalje je Katarina nenavadno terdna in zdrava, čisto lahko hodi in prihaja dan na dan krepkejša.

Heverle, 11. junija 1895.

Pri Jezusu je usmiljenje in pomoč.

Kadar so zamurskih sužnjev otroci najbolj otožni, takrat kličejo: „Ana ma abuj; — Ana ma ommi!“ To je; „Jaz nimam očeta; jaz nimam matere.“ Kolikokrat kerščen revež obupljivo kliče in tarna v revščini, ki pa ima očeta, ima mater, pa ju je zapustil! To nam kaže naslednja dogodba.

Ubožna vdova z dvema otrokoma, 71 letno deklico in 6letnim dečkom, pride 8. grudna l. 1894. v Gradec iz Dunaja, ker tam ji ni bilo moč se preživeti s šivanjem v prenapolnjenem mestu. Mislila je, da bode našla v Gradcu pomoči. Toda pomanjkanje je bilo od dne do dne večje. Že ni imela nobenega upanja več in v pošastni obupnosti je sklepalala, da bi sebi in otrokom pomagala iz sveta. Toda mala pobožna deklica je mater opomnila, da bode Bog neizrečeno hud, če kaj takega storí. „Le malo poterpite,“ je rekla, „Bog bode že pomagal!“

Kmalu nato pa bere mati v časopisu, da potrebujejo nekje dobre šivilje. Takoj je tekla prašat. Toda na najemnico je naredila tako slab vtis, ker je bila presiromašno napravljena, ter je rekla, da je že drugo dobila. A to je bila laž, le izgovor, ker imela še ni nobene. — Zaradi tega je bila mati še huje užaljena.

Ko je bila sila največja, gresta otroka v vežo ženskega samostana, v kateri reveži jesti dobivajo. Res dobita tudi ta dva juhe za-se in za mater. — Teden pozneje bere mati zopet v časopisu, da se zopet ravno tisto mesto šivilje oddaja. Zopet gre žena tje in ponovi prošnjo Pa, kako je gospa ostermela, ko vidi zopet tisto ženo, katero je bila zadnjič zavernila. Praša jo, zakaj je zopet prišla, in zakaj se tako revno oblači. Sedaj ji pové reva vse od kraja do konca, in gospa jo sprejme brez ugovora. — Ali vendar ni mogla s premajhnim zaslužkom vseh

treh preživiti; komaj so imeli za prepotrebni vsakdanji kruh.

Tudi gospej se je jako smilila. Nasvetuje ji torej, da naj opravlja vsakdanjo pobožnost v čast Najsv. Jezusovemu Sercu, in da ji bode s tem pomagano. In glej! precej se domisli mati nekaj pravega! Neki bogati in pobožni gospej piše pismo in jo prosi pomoči. Pismo je imelo res čudovito dobre in srečne nasledke.

Na priprošnje imenitne gospe je prišla deklica v sirotišnico, dečku je pa sama preskerbela, da bode živel srečno in zadovoljno, ako bode hotel.

Vendar največjo milost jim je skazal Jezus s tem, da je spreobernal in resnično poboljšal ženo, ki ni bila že osemnajst lét pri spovedi in sv. Obhajilu! Kdo tu ne spozná, kaj je bil pravi vzrok njene obupljivosti in najberž tudi njene revščine? O kolikrat nesrečen revež nad ljudmi in celo nad Bogom tarna, ker noče spoznati, da je zato zapuščen, ker je sam Boga zapustil! In v koliki nevarnosti pogubljenja je taki človek!

Ona žena sama je zdaj priterdila, da je že moralo tako biti, da je sama to zaslužila, ter zdaj sprevidi, da more samo Bog pomagati.

Ravno tako nam jasno pričuje, kako usmiljen je Jezus, naslednja dogodba.

Mlad človek je živel v pregrešnem znanju. Zastonj so se trudili duhovni in njegovi prijatelji, da bi ga odvernili od pregrešnega početja.

Enako je bil ves trud njegove pobožne sestre zastonj — bob v steno. Bogoljubna samostanska mati Cecilijana ji nasvetuje, naj opravlja devetdnevnic v čast ljubemu Jezusu. V ta namen ji tudi dá svetinjico božjega Deteta, da naj jo prišije skrivaj na obleko zagrešenega brata.

In glej! Precej prvi dan se zapazi sprememba! Mladi človek je prišel zvečer nenavadno kmalu domov. V sobo stopivši pozdravi domače, česar ni že dolgo storil; na koncu devetdnevnic je pa mestno redarstvo prijelo goljufivo znanko, tovaršico in jo odvedlo v zapor. Mladeneč je pa v veliko veselje vseh domačih postal popolnoma drug, pameten in bogoljuben človek.

Razvidno je torej, da je le dobri Jezus otél mladega človeka očitne pogube.

(„Stimmen vom Berge Karmel“, 1894.)

Zlata zerna.

(V čast Serca Jezusovega.)

Čisto in sveto serce je raj radosti, obsajen z raznoverstnimi rastlinami dobrih dél, v škerlatu bliščeč od cvetja krepostij in milo porošen od Božje milosti.

Sv. Avguštin.

Čisto resnico spozná samó čisto serce.

Sv. Bernard.

Iz zakerknenosti serca nastane nevera.

Sv. Bonaventura.

Serce človekovo se spozná po njegovih delih.

Sv. Leon.

Stanovanje tvojega serca naj bode čisto, ozališano, prostrano in zaperto; prosto madeža grešne

ljubezni, ozališano s cvetjem čednosti, polno ljubezni in zaperto po pametni čuječnosti.

Sv. Lavrencij Justin.

Moč vere.

Neki dan je podučeval don Bosko, znani apostelj ljubezni, kaznjence v Turinu. Poslušavcev je bilo 300, — samih hudodelnikov, katere so imeli za močnim zidovjem v železje ukovane — pod vojaškim nadzorstvom. — Bosko je vse spreobernal. — Najterdovratnejše je objél okrog vratú in jim tako dolgo prigovarjal, da so bili pripravljeni spovedati se. Nobeden se ni mogel ustavljati móči njegove ljubezni, njegovi dušni gorečnosti. Ko je dokončal eksercicije, katere so doveršili s splošnim sv. obhajilom, je pisal Ratacci-ju, ministerskemu predsedniku, in ga prosil za plačilo spreobernjencem en dan, da bodo smeli iti brez vojaškega nadzovanja pod mili nébes.

Ratacci, ki je moža dobro poznal, je pisal med drugim pisanjem: „dovoljeno.“ Ravnatelj v kaznilnici je stermel, ko mu je ta pokazal pismo. „Kolika nezmisel!“ je zavpil, „velik del jetnikov bode ušlo!“ — „Vsi se bodo vernili!“ odgovorí mirno don Bosko. In nekega lepega jutra vidi torinsko stermeče ljudstvo, kako veselo gre 300 jetnikov pod vodstvom Don-Boskovim iz mesta na prosto. Tam jih je peljal v krasen drevesni vert, katerega so mu za en dan prepustili. Tu so se veselili ubogi jetniki ves ljubi dan v čistem zraku in prostosti. Proti večeru jih je peljal zopet v ječo nazaj, — niti eden se ni pogrešal.

To je moč vere!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Bogoslovcev podučevanje za 1. in 2. leto se je zopet pričelo pretekli torek dopoldne, 25. t. m.

God sv. Alojzija se je letos v glavnem mestu malo obhajal; nekoliko šolske mladine se je vdeležilo skupno sv. maše v šenklaški cerkvi. Druga leta je precejšno število šolske mladine opravljalo tudi tako imenovano „Alojzijevo pobožnost,“ kar je letos pótres zbehal. Pridni šolarji in dijaki zamorejo to opravljati tudi doma na počitnicah, toliko ložej, ker si s šolskimi tvarinami najberž ne dajo preveč opraviti. Sicer pa je znano, da ta prelepa pobožnost z mnogimi odpustki se lahko opravlja o vsakem času skozi celo leto. Koliko mladenčev, ki skakljajo okrog „barak“ po tratah po „Zvezdi“ in sploh mladine, ima najlepšo priliko hoditi vsak dan k sv. maši in k litanijam popoldne, o sobotah pa tudi k spovedi za „Alojzijevo pobožnost.“ Mnogi bi to še prav z veseljem storili, ako bi bili opomnjeni.

Drobtinice in „Katol. družba.“ Kakor druge hiše po Ljubljani, tako je po potresu močno prizadeta in poškodovana tudi hiša katoliške družbe. Celi deli, razni zidovi se morajo podreti in prenoviti. Prav sedaj se predeluje prvo nadstropje, o čemer prepriča vsakogar velik kup razsipine, ki je pred dotično hišo na Turjaškem tergu.

Ker nalaga ta nesreča katoliški družbi velike stroške, zato letos (1895) ne bodo izšle „Drobtinice,“

tovo Bog vse prav vlada in gospoduje, vse bode prav zveršil; po človeško soditi, pa se bode nečimurnost še le zmodrila, kadar jo bode po zasluženju zopet oklepal kak Sedan, Moskva ali Lipsija.) Upanje k temu, seveda le upanje, je versko obnašanje vojaštva ob času sleparij in državnega bogatajstva. V vseh krajih, kjer so vojaki nastanjeni, so osnovana katoliška društva, in častniki in poveljniki sami jih tje vvajajo. V začetku maja se je osnovalo tudi v Orleansu tako društvo, ter se je pričelo s slovesno sv. mašo. Vsi častniki z generalom Bousenard-om, poštenim poveljnikom, kateri je zgubil eno roko v vojski pri terdnjavi Metz, so prišli, in moštvo se je po vojaškem ukazu le povabilo, ne pa primoralo. Zato je interpeliral jud Robier seveda vojnega ministra, ki je le slabo zagovarjal svoje vojaštvo in čez nekaj dnij celo prepovedal verske slovesnosti častnikov in vojakov. Toda častniki niso veliko za to prašali. Pri križarski slovesnosti v Klermont-u se je vdeležil kljub prepovedi poveljnik 13. vojnega kerdela s celim štabom in vsemi častniki, dočim se je civilni prefekt odlikoval s tem, da se ni udeležil in da je konec slovesnosti na tergu hotel prepovedati.

Ko so pred kratkim pokopali v Grenoblu generala Tomaža, je govoril poveljnik 53. brigade te lepe besede: „Razun te domovine, kateri služimo je še druga, katera nam hrani nesmertne zmagovalne vence in plačilo brez konca in kraja, — če smo dobro živeli in svoje dolžnosti doveršili.“ To so lepe besede iz ust vojaka, in dokler ima armada take voditelje, ne smemo zgubiti upanja nad Francijo. Kakor je rekel svoj dan slavni Louis Veillot: „Dve roki sta ustanovili Francosko, dve roki ste ga naredili veliko, dve roki ste ga tudi iz slabega stanja povzdignile: roka duhovnova in roka vojakova.“

V Lisaboni je bil od 25. do 28. jun. véliki shod za zastopnike katoliškega gibanja vesoljnega sveta, ki je imel obravnavati velike koristi sv. vere in katoliške Cerkve oziroma na vero in pravost, na ekonomijo in družbinstvo, ali socijalnost.

Garji grad. (Gerški kolegij.) V našem raznoličnem mestu, kjer so zastopane vse vere in narodnosti, se dogodi lahko marsikaj, ne da bi napravilo kak poseben vtis.

Na isti cesti vidiš lahko turškega meniha s pol metra dolgim „kuh-om“ in gologlavega evropskega meniha. Gerški „kamilaf“, armenski „kačkédar“ in turški „fés“ (glavina pokrivala) nahajajo se tako, kakor v Evropi različni deželni stanovi.

Nekaj je pa vendar zbudilo zanimanje v gerških krogih, nekega benediktinca, namreč, so videli iti po ulicah naše metropole, in že so pravili, da so prišli benediktinci, katerim je izročil Leon XIII kolegij sv. Pulherije. Resnično je pa to-le:

Neki benediktinec, po narodnosti nemški Amerikanec, je potoval v Jeruzalem, ter na predlog velikega opata zedinjeval koristno s prijetnim, t. j., hotel je spoznavati verske razmere na Jutrovem sploh, in v našem mestu še posebej. Že davno ni več skrivnost, da v. č. gen. opat Hildebrand ima iste nade zastran Jutrovega, kakor Leon XIII, in zato je ponudil papežu pomoči, kar se dá gmotno in osebno za ta namen.

Evropejci, ki poznajo naše razmere le po statistiki, mislijo, da za zedinjene Gerke se prične v

kratkem po benediktincih velik kolegij, v katerem se bode podučevalo od ljudske pa do visoke šole v gerškem jeziku, da bi si na ta način pridobili gerških duhovnov in lajkov. Misel je prav lepa; Bog daj obilnega blagoslova!

Sedaj imamo samo 300 zedinjenih Gerkov, kateri pa ne bodo tako hitro napolnili obširne naprave sv. Pulherije. Za mladostni poduk latincev skerbé francoske kongregacije šolskih bratov in lazaristov; modroslovno-bogoslovno semenišče za vse zedinjence našega mesta imajo kapucini pariške provincije: francoski naval med katoliki je tako močan, da ni nič upanja, da bi ti kedaj zaupali svoje otroke gerški šoli.

Pred sedmimi leti so oo. jezuiti sicilijanske provincije pričeli italijansko gimnazijo z učnim jezikom italijanskim in francoskim obligatnim podukom. Kaj je bilo potem? Vse je derlo za Francozi, in učeniki, oo. jezuiti, so morali zavoljo pomanjkanja učencev zapreti šole.

Benediktinci bodo vedeli to skušnjo porabiti in si denar za poučevanje prihraniti. Nasprotno bodo ustanovili pri sv. Pulheriji središče temeljitih znanostij za Orijent, v katerem se bodo očetje vseh narodov poprijeli gerškega jezika in liturgije, in bodo vplivali s temeljitimi literarnimi izdelki na učeni svet in s čisto liturgijo na prsto ljudstvo. Podjetje Leonovo je torej silno pomenljivo in neskončno koristno. —

Upamo gotovo, da toliko pobožnih molitev in tihih vzdihov vesoljnega kerščanstva za zedinjenje Orijeanta ne puhti zastoj v nebo, in da se ozre usmiljeni Bog na zaslepljene šizmatike, bogatih milostij nanje vlivajoč, ki se že tako dolgo upirajo njegovi milosti, in da se na razvalinah nekdanje cvetoče orijentalne cerkve vzdigne nova, cvetoča, potem, ko se zedini z Rimom, virom Resnice. Potem lahko začnó častitljivi benediktinci v največji meri svoje kulturno delo na razvalinah jutrove dežele, kakor so delali z uspehom v večernih deželah. Sv. Pulherija naj pa postane v manjšem pomenu to, kar je bil in je še Kluny. (Prim. „Kirchztg.“)

Spovedna žertva.

Še se spominjamo, kakošen halo in hura so gnali francoski listi liberalni, socijalni, brezverski, ko so zasačili nekega župnika, Dimulena z imenom (abbé Dumoulin) iz nadškofije Eške (Aix), češ, da je umoril in oropal — v blage cerkvene in svete namene — neko bogato gospo. Gospá je bila res umorjena in oropana; vsi dokazi so pričali zoper župnika, ki se ni mogel braniti, razun s kratkim — ne. Porota ga sodi in obsodi v dosmertno ječo. Tako je preteklo pét lét. Nedavno pa se je našel pravi morivec; ta je bil zgoraj imenovanega župnika sam samcati cerkovnik (mežnar). Ležeč na smertni postelji je povedal in priznal pred štirimi pričami, da je on doprinesel znano hudodelstvo. Ker se je černo dejanje zgodilo pod župnikovo streho, ter se je cerkovnik bal, da bi župnik kaj ne posumnjal, ne iskal sledú in hudodelnika ne ovadil, — šel je po umoru takoj k svojemu župniku k spovedi. Tako so bila obdolženemu župniku usta zaklenjena. Samo ena beseda bi ga bila rešila, oprostila dolgoletnega terp-

ljenja v ječi; — a ni je zinil. Rajši je terpel sramoto, da je izveržek človeštva, rajši je nosil pečat zaničevanja, kakor da bi se bil doteknil skrivnosti spovedne molčečnosti. Po smerti cerkovnikov so ga poklicali iz Nove Kaledonije, kamor je bil v ječo pregan; sodnija je stvar iznovič obravnavala, ter župnika spoznala nekrivega.

To novico so prinesli — pravi „K. Missionsblatt“ št. 9. 1895. — samo nekateri časniki. Oni časopisi, ki so pred petimi leti grozodejstvo razupivali in trobili od juga na sever in od zapada na vzhod francoske dežele, oni so zdaj v zadregi najti besedo obžalovanja in pomilovanja za župnika, po nedolžnem obsojenega Preklica, kakor ga stori mož, poštenjak, tega ni pričakovati od ljudi, katerim je do tega, da prevračajo resnico. P. H. M.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali serpán (julij) 1895.

a) Glavni namen:

Začetne katoliške šole na Angleškem.

b) Posebni nameni:

1. **S. Teodorik.** Ta in vsaki dan mesca vse naznanjene, a ne še zaznamovane ali nenadoma nastale zadeve. Večja gorečnost v molitvi zavolje vedno bolj rastoče brezbožnosti. Pomoč v prav veliki družbinski zadregi.

2. **Marijino obiskovanje.** Zelo nevarno dušno stanje mnogih grešnikov. Marijanske kongregacije. •Bratovsko dopisovanje. •

3. **S. Evlogij.** Zopetna vravnava kerščanskega državnega reda. V pogin obsojeni redovi na Francoskem.

4. **S. Urb.** Močno pripoznanje razsvitljenih nauk Leona XIII nasproti neizmerni prostosti v mišljenju in neberzdanosti časa.

5. **Ss. Ciril in Metod.** Slovanski narodi. Prijazno skupno bivanje narodov v edinosti vere in ljubezni.

6. **S. Gear.** Varstvo občekoristnih podjetij. Nevarna posojila. Blagoslov v gospodarstvu in poljedelstvu. Ugrabljeni

7. **Praznik presv. Kervi Našega Gospoda J. Kr.** Predstojniki molitvene bratovščine duhovnov. Duhovni in obhajanci.

(Dalje sledi.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Za vgodno vreme in srečno spravljenje pridelkov — Od hudih strasti zapeljan zapeljivec, da bi se satanu izvil iz krempljev. — Neki otrok, da bi se vredno pripravil k prvemu sv. Obhajilu in ostal zvest Jezusu, kateremu je darovan. — Več dijakov, da bi dobro zveršili gimnaz. študije in si izvolili stan, ktereга jim je Bog odmenil za zveličanje. — Bolan gosp. roko-

delec še v novič priporočen v gorečo molitev za pomoč. — Mat priporoča bolno hčer za zdravje, ali pa saj za srečno zadnjo uro in daruje za dijake 1 krono.

Zahvala.

Spolnujoč obljubo svojo izrekam najiskrenejo zahvalo premilostnemu Sercu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Ani in vsim onim svetnikom, katere sem v sili zaupno pomoči prosila, ter bila sem tudi vsikdar gotovo uslišana P. D.

Listek za raznoterosti.

Služba božja se je zopet pričela v frančiškanski in družih farnih cerkvah po Ljubljani. — Hvala Bogú! **Prevzvišeni gosp. knez in škof** so se v soboto, 22. t. m., odpeljali na Dunaj.

Pretekli torek, 25. t. m., je po daljšem bolehanju umerl dobro znani gosp. Andrej Praprotnik, vodja šolski v pokoju, pisatelj in pesnik, domoljub in prijatelj mladine. Šel je tedaj v večnost kmalo za svojim tovaršem in prijateljem Matejem Močnikom. Bog mu daj večni mir!

Za cerkveni zbor ljubljanske stolnice se sprejme dobra pevka (alt) proti plači. Povpraša se v I. nadstropji št. 13. pred škofijo. F—r.

V osmini presv. Jezusovega Serca je v. č. P. Loinger S. J. druga leta imel dotične večerne govore v uršulinski cerkvi; ker je pa ta cerkev še zaperta vsled potresa, je letos imel prav čverste govore v stoljni cerkvi sv. Nikolaja, in bili so obilno obiskovani. Proti zadnjemu je spominjal poslušavce še na bivše potrese, opomnil, kako je bil za Ljubljano vsled tega pridaljšan čas za velikonočno spoved do konca junija (rožnika); močno je torej povdarjal, kako se pregreš, nakoplje si veliko izobčenje, kdor velikonočne svoje dolžnosti vsako leto ne opravi. Z vso živostjo je torej priporočal, da naj prav gotovo sleherni porabi še teh malo dni v to, da velikonočno spoved opravi.

Za poškodovane po potresu na Kranjskem in Štajerskem je država privolila 4 milijone gld. pomoči.

Dunaj. (Novi ministri) Prejšnje ministerstvo je odstopilo in nastopilo je novo, namreč: minister za notranjstvo in predsednik je protestant Kielmansegg; za finance dr. Evg. Böhm; za trgovstvo dr. vit. Wittek; za uk in bogočastje dr. Edv. Rittner (Poljak); za pravosodje dr. pl. Kralj; za poljedelstvo dr. Ferd. Blumenfeld.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Č. g. duhovni pastir Sim. Robič 3 krone. — Neimenovana v zahvalo na čast sv. Antona 1 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — J. K. 1 krono. — Neim dobrotnica 30 kr.

Za sv. Detinstvo: Neimenovana oseba po č. g. kapl. Fr. Birku 30 gld. — Neka bolna 30 kr.

Za poškodovane cerkve vsled potresa: Za frančiškansko cerkev v Ljubljani v. č. g. prof. dr. Jožef Dolenc 50 gld. — Za uršulinsko cerkev: Neimenovan dobrotnik je daroval za cerkev in samostan pri č. gg. Uršulinkah 50 gld. po č. g. Matiju Mraku, stoljnem kaplanu. Bog plačaj tisučkrat!

(Drugi darovi prih.)